

Зора. Ахъ, по-скоро, Дамяне, излизай, че единъ арапинъ те зърналъ и тръгналъ да те дири.

Дамянъ. Е-хе-хе-е! Ако Дамянъ отъ арапи се боеше! Нека дойде. Презъ прозореца, чакъ на скалата ще го захвърля.

Гуга (хваща му ржката). Не, Дамяне, не!... Азъ знамъ и ще я наредя... Иди си сега и утре ела да решимъ. Азъ искамъ самичка всичко да обмисля и тогазъ... Повървай ми — всичко ще се нереди. (Гали го). Хайде сега — иди си... А утре ще те чакамъ. Ела, овчарьо мой, да те изведа. (Подава му ключъ).

Дамянъ (въ началото е упоритъ, но щомъ срѣща погледа на Гуга, се покорява). Добре, нека бжде тъй... До утре... до утре дано изтрая! (Тръгва си. Съ него излиза и Гуга).

(Зора гледа подире имъ загрижена. Следъ малко отъ другата врата влиза Арапинътъ).

Арапинътъ (като огледва). Кжде е той?

Зора. Кой?

Арапинътъ Онзи.

Зора. Азъ никого не заварихъ тукъ.

Арапинътъ. Какво!

Зора. Никого.

Арапинътъ. Добре, азъ ще кажа всичко на Змея.

Зора. (приближава се). Азъ те знамъ, че си много добъръ, а пъкъ то вижъ...

Арапинътъ. Азъ вѣрно служа на тогози, когото обичамъ.

Зора (хитро). А мене не обичашъ ли?

Арапинътъ (разколебанъ). А ти обичашъ ли ме?

Зора Какъ те обичамъ! Пъкъ до сега не сме се срѣщали насаме...

Арапинътъ (като опоенъ). Кажи ми вѣрно ли е това?

Зора. Щомъ ти го казвамъ, можешъ ли да се съмнявашъ!

Арапинътъ. Че тогазъ... Тогазъ азъ... (протяга ржка).

Зора (хванала ржката му). Никой не е идвалъ тукъ. А и да дойде нѣкой, за моята любовъ, ще мълчишъ. Азъ ще кажа на Гуга за нашата обичъ. И тя ще ни помага.

Арапинътъ (забъркалъ се). Ачи... Тогази... азъ ще мълча... Обичай ме, азъ ще мълча... На камъкъ ще се обърна.

Зора (хванала го за ржка). Хайде съ мене въ градината, тамъ искамъ много да приказвамъ. (Излизатъ).